

Драган Симовић

НЕКО КОГА ОДАВНО НЕМА

Те далеке зиме, вуци почеше да силазе из планина, да кољу стоку у торовима и појатама и, после свега, у глуво доба, да урличу око брвнара и, страх у кости угоне народу. Брдима је хучао и урлао ветар, сипајући снежном, љутом прашином; повијајући и ломећи висока дрвета. Из кућа нико није излазио, а с вечери се запречаваху брвана врата и ватре палиле на огњиштима и гореле све до јутра.

Седим у соби, испред прозора, загледан у широко и меко поље на месечини... У сребрној халини, која шуми и пада преко ножних чланака, израња из модрих сенки, витка и бледа у лицу. Дуга златна коса светлуца и лепрша се; Њен стас се ломи, на тихом шапутању ветра. Има неко време, како ме из ноћи у ноћ посећује, у тачно одређени сат. Не знам откуда се, ни како знамо. Тек, Она дође под прозор; око Ње сипи месечина, сребрна и мека.

Оне далеке зиме, вуци су једне ноћи растргли мог деда по ону, негде у планини. Нашли су га хајкачи, испод поваљене букве, просутог дроба. Знао да су његово искидано тело донела двојица у поњави. Мајка је кукала и тукла се у прса, а отац псовао планину, ноћ и злу годину. Деда смо закопали испред кућног прага. После је на дедов гроб легао Шарго, пас који је давно некад дошао нашој кући. Имао је само два зуба и крмеливе очи.

Ево је опет. Стоји онако крхка између двеју јасика, загледана у мој замрачен прозор. Тамо, у дну поља, чује се некаква свирка, топла, умилна и мека. Она ћути. Лице јој бледо и сетно. Отварам прозор и, зовем је. Не! каже. Не смем унутра. Нама је једино дозвољено да се гледамо и волимо овако на даљину, без додира. Добро, питам је, реци ми: ко си уствари? Ћутала је. Погледа у моје очи, погледом гудним стрепње и туге. Далеко у пољу утихну она свирка. Ја сам, прошанута, твоја вечита жудња. Али, питам је, откуда Ти обличје најлепше жене? Ех! вели Она, много ме питаш. Боље је ћути и уживај у оном што ти се нуди...

Пред крај зиме, Шарго је изненада некуд одбегао. До подне смо обилазили око куће, звали га и тражили, али, у залуд. Отац је ћутао, загладан у врхове снежних планина. Ја сам дуго плакао, за поом којег одвано нема. Мајка је говорила да пас бежи од куће кад наслутити смрт. Онда је снег окопнео и, у једно сасвим обично јутро, дошло је пролеће. Да, баш тако: кад сам се пробудио, лишће је било зелено а небо плаво и меко. Мајка је говорила: пас бежи од куће кад му се приближи смрт... Расплакао сам се, истрчао напоље и, лутао до ноћи преко зелених ливада и гајева, осоја и пропланака. Шарга нисам могао никако да заборавим.

ПОРТАЛА
СРТОРА

Као што је изненада почела да ми се јавља, тако је исто, једне тихе ноћи, заувек ишчезла. За собом није ништа, ни икакав траг оставила. Само су сетно шумеле јасике на ветру под мојим прозором... Ево, опет је чекам, а знам да неће доћи... Ни ноћас, ни икад више. Не знам ни ко је, ни одакле је, ни куд је нестала. Ништа о Њој не знам. Једино слутим да ми је сасвим блиска.

Једног јесењег сутона, у близини Сахат-куле на Калемегдану, проминула је поред мене девојка налик на Ону, виђану некад у ноћи. Био сам запрепашћен: за собом је, на каишу, водила нашега мртвог Шарга. Потрчав за Њом, хтедох да је зовем али, у прлу се нешто следило. Наједном, Она се окрену, погледа ме право у очи, и, ја претрнух. Две модро-румене гује палацаху из углава Њених очију. Онда скрену иза зидина и, сасвим лепо чух, умилну и чаробну свирку из оних давних ноћи.